

רע"פ 1240/19 - עופר בר לוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1240/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עופר בר לוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק ע"פ 21389-05-18 מיום 20.1.2019 שניתן על ידי כב' השופטים רפי כרמל, כרמי מוסק ושירלי רנר

בשם המבקש: עו"ד רפאל פריג'
בשם המשיבה: עו"ד טל (אדיר) כהן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) בע"פ 21389-05-18 מיום 20.1.2019 (להלן: פסק הדין), בגדרו נתקבל ערעור המשיבה על גזר הדין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' פולוק) בת"פ 30310-06-17 מיום 25.3.2018.

רקע והליכים קודמים

1. אשמתו של המבקש נקבעה בבית משפט השלום, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות הבאות: צייד חיית בר מוגנת וללא רישיון ציד, עבירה לפי סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיית הבר התשט"ו-1955 (להלן: החוק); החזקת חיית בר מוגנת,

עבירה לפי סעיפים 8(א)(3) ו-14(א) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במהלך שנת 2016 עסק המבקש בציד נחשים (חיית בר מוגנת) ללא היתר כדין בכך שפרסם עצמו, באמצעים שונים, כלוכד נחשים והוזמן על ידי לקוחות שונים ללכוד נחשים מבלי שהיה לו היתר לכידה. תמורת שירותים אלה דרש המבקש וקיבל סכומי כסף משתנים ומופרזים כנגד חשבוניות מס של חנות לציד ספורט. בחיפוש שנערך בתיקו, ברכבו ובביתו של המבקש נמצאו, בין היתר, ציוד לכידה, פיתיון בשר, שק ציפית, מוט לכידה, מלכודות מכרסמים, מלכודות קפיציות, וו לכידה וצבת.

2. בבואו לגזור את עונשו של המבקש, קבע בית המשפט שאין מדובר במקרה הרגיל של ציד בניגוד לחוק ושאינן ראיות לכך שהנחש נפגע. בית המשפט עמד על ממצאי תסקיר שירות המבחן ובהן הפגיעה הצפויה להמשך העסקתו של המבקש, ועל המלצת שירות המבחן שלא להרשיע את המבקש ולהטיל עליו עונש של"צ בהיקף 120 שעות. כמו כן, עמד בית המשפט על כך שהמבקש נעדר הרשעות קודמות, ושהוא לקח אחריות מלאה והביע חרטה. לבסוף פסק בית המשפט, לפני משורת הדין, שלא להרשיע את המבקש וגזר עליו עונש של 120 שעות של"צ.

המשיבה ערערה על גזר הדין, ועתרה להרשעת המבקש ולהטלת ענישה משמעותית יותר.

3. בית המשפט המחוזי עמד על אי התקיימותם של תנאי הלכת כתב לאי הרשעה (ע"פ 2083/96 כתב' מדינת ישראל, פ"דנב(3) 337 (1997)); כי המבקש פגע בחיית בר מוגנת וסיכן את הציבור ואת עצמו; כי לא הוכח שהרשעתו תוביל לפגיעה מממשית וקונקרטית בובאופן הגובר על האינטרס הציבורי שבהרשעה; כי בנסיבות העניין, הימנעות מהרשעה פוגעת באופן בלתי מידתי בשיקולי הענישה.

לאור זאת, קיבל בית המשפט המחוזי את הערעור בחלקו, והרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו, אך לא התערב בענישה.

מכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה ותגובת המשיבה

4. המבקש טוען כי עניינו מעורר שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי וכי מקרהו עולה כדי אי צדק בולט ומקים חשש ממשי לעיוות דין. לטענתו, בית המשפט המחוזי הרשיעו מבלי לנמק כנדרש וכי פסק הדין נעדר כמעט לחלוטין התייחסות לתסקירים שהוגשו ולנימוקי גזר הדין.

כמו כן, מצביע המבקש על כך שהוא נעדר עבר פלילי וכי הרשעתו תפגע בעתידו המקצועי.

5.

מנגד, טוענת המשיבה כי הבקשה אינה מצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". המבקשת סומכת ידה על מסקנות בית המשפט המחוזי לפיהן תנאי הלכת כתב אינם מתקיימים בענייננו. כמו כן, מצביעה המבקשת על כך שהיעדר הרשעה אינה בגדר תנאי מוחלט לקבלת רישיון מדביר וכי הענקת הרישיון תלויה בנסיבות המקרה ובשיקול דעתו של הרשם.

דין והכרעה

6.

לאחר עיון בבקשה ובתגובה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ, מצתאור (הדרחיפה) בע"מ, פ"ד לב (3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (15.7.2013)). בית משפט זה כבר עמד על כך כי טענות לעניין אופן יישומם של המבחנים שנקבעו בהלכת כתב להימנעות מהרשעה, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור (ראולמשל: רע"פ 3852/14 ורשוארנ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (18.8.2014)).

8.

למעלה מן הצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. מן הידועות היא כי אי-הרשעה היא "חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (עניין כתב, בפסקה 6). על מנת להימנע מהרשעה על המבקש להראות כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו; וכי סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים (שם, בפסקה 7). על המבקש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (18.04.2018); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018)). בענייננו, המבקש לא הצליח להראות כי הרשעתו תפגע בשיקומו, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי "אין די בטענה כללית שנקבתה בתסקיר שירות המבחן, לפיה 'ככל הנראה' לא יחוד שרישיון התיווך שלו או כיעיון במרשם הפלילי עשוי להוביל לכך שלא תינתן לו הכשרה לעיסוק כמדביר". מכאן שהתנאים לאי הרשעה אינם מתקיימים בעניינו של המבקש.

9.

יתרה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המבקש לשמש מתווך או מדביר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין (ראו והשוו: רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018)).

9.

סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשע"ט (24.3.2019).

ש ו פ ט
